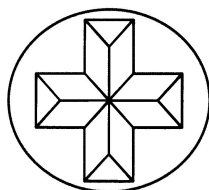

MIDSOMMARDAGEN

JOHANNES BAPTISTA

Text: Luk 1: 57-80. Predikan av Lars Borgström (LFS)

Elisabet var prästhustru, hennes man var den rättsinnige prästen Sakarias. De var båda till åren komna och hade inte fått några barn. Sådant var enligt den allmänna föreställningen ett tecken på utebliven välsignelse från Gud. Men så, liksom en gång hade skett med Abrahams hustru Sara, hade Elisabet på ålderns höst blivit havande.

JOHANNES DÖPARENS FÖDELSE BEBÄDAS

”På den tiden då Herodes var kung i Judeen fanns det i Abias prästavdelning en präst som hette Sakarias” (Luk. 1:5). Så står det i början av Lukasevangeliet. Sakarias skulle hålla gudstjänst i det heliga templet i Jerusalem. Hans uppgift var att bära fram rökelseoffret, som bars fram två gånger om dagen. Rökelseoffret var ett offer som skulle lära Guds folk att ett pris måste betalas till Gud för vår synd.

Denna gång var ingen mindre än ängeln Gabriel som där. Han visade sig för Sakarias, som blev mycket förskräckt. Änglarna är nämligen mycket mäktiga heliga andeväsen och vi människor är syndiga. Vi blir rädda för änglarnas alldeles rena, syndfria strålgång. Men Sakarias lugnades och fick ett mycket speciellt och glädjande budskap. Han och hans hustru skulle få en son, som de hade bett om. Denne son skulle inte vara ett vanligt barn, utan en profet som skulle förbereda folket att ta emot Herren som skulle komma alldeles efter honom. Sakarias skulle ge sitt märkliga barn namnet Johannes. Som vuxen kom han sedan att kallas Johannes Döparen. I och med denna händelse blev Sakarias stum, han kunde inte få fram ett ord. När han kom ut från templet förstod folket att han hade sett en syn.

NASIREN JOHANNES DÖPAREN EN FÖREBILD FÖR OSS KRISTNA

Om det märkliga barn som det gamla prästparet skulle få hade ängeln Gabriel sagt till Sakarias: ”Du skall få fröjda dig och jubla, och många kommer att glädja sig över hans födelse. Ty han skall bli stor inför Herren. Vin och starka drycker skall han inte dricka, och redan i moderlivet skall han bli uppfylld av den Helige Ande.”

Detta är precis vad som gällde för nasirerna i gamla förbundet. Ordet "nasir" är en direkt återgivning av hebr. *nazir*, som betyder "avskild" eller "invigd". På ett speciellt sätt var nasirerna avskilda från den stora massan. Lagen om nasiratet återfinns i 4 Mos. 6:1 ff., där det framgår att var och en, man eller kvinna, kunde avlägga ett heligt löfte om att vilja leva som nasir och inviga sig åt Herren. Detta löfte kunde gälla för hela livet eller för en begränsad tid. Den som avlade nasirlöftet måste under den aktuella tiden avhålla sig från vin och starka drycker, från varje form av ättika och från saft tillagad av druvor. Inte ens färska eller torkade druvor fick ätas, över huvud taget inget som kom från vintrådet. Ingen rakkniv fick raka nasirens huvud utan håret skulle växa fritt.

Förutom vuxna, som frivilligt avgav nasirlöfte, hände det också att barn blev givna åt Herren till att vara nasirer, såsom profeten Samuel (1 Sam. 1:11). Simson var förutbestämd till att bli nasir (Dom. 13:3ff.). Johannes döparen skulle vara en sådan nasir under hela sitt liv. Redan som foster uppfylldes han av den Helige Ande, vilket visade sig när han som ett sex månaders gammalt foster hälsade sin Frälsare, då ett ännu yngre foster, när Maria kom och besökte sin äldre släkting Elisabet. Johannes spratt till av glädje där han låg i Elisabets mage (Luk. 1:44). Detta visar oss att ingen människa är för liten eller för spädd för att tro på Jesus, vilket baptistiska riktningar, som förvägrar barnen dopets nådemedel, anser. Det visar oss också att fostren är fullvärdiga människor, vilket abortförespråkare, som förvägrar fostren rättsligt skydd till hälsa och liv, inte anser.

På samma sätt som nasirerna skulle leva avskilda från det vanliga livet skall också de kristna göra det. Grundbetydelsen av ordet nasir var ju att vara *avskild*, invigd till en särskilt tjänst. På samma sätt är

grundbetydelsen av att vara helig att vara avskild, invigd till en särskild tjänst. De heliga föremålen i templet t.ex. var avskilda från vanliga föremåls tjänst för att istället endast användas i tempeltjänsten, och det heliga gudsfolket är avskilt från alla andra människor i världen till att vara den helige Gudens folk. Kristna skall såsom Guds barn inte leva såsom världens barn. De skall inte ta efter deras seder. Guds barn är avskilda från världen, d.v.s. avskilda från det Gudsfrånvända livet med alla dess tomma nöjen, all dess ytliga lycka, all dess främlingskap för Herren och all dess glädje i synden. Ett sådant liv, som leder till fördärvet, den eviga förtappelsen, har den kristne blivit frälst ifrån. Den kristne har blivit frälst från mörkrets rike och förd in i den älskade Sonens rike (Kol. 1:13). Tänk vilken hög ställning det innebär att vara ett Guds barn, vilka förmåner men också vilket ansvar! Ett Guds barn har en salighetskrona, men denna krona kan förloras genom syndens fördärv.

SAKARIAS LOVSÅNG

Tillbaka till prästparet Sakarias och Elisabet efter ängladesöket. När tiden var inne för födelsen fick de den utlovade sonen. Då trodde människorna att pojken skulle heta Sakarias som sin far. Trots Elisabets insisterande att pojken skulle heta Johannes, lät de sig inte övertygas. En kvinnas röst vägde inte så tungt på den tiden. Sakarias, som fortfarande var stum – kan ni tänka er att han gått stum i nio hela månader! – skrev då på en tavla: ”Johannes är hans namn”. Johannes är den grekiska formen av namnet Johanan, som betyder ”Herren är nådig”. Ja, Herren var verkligen nådig som nu skänkt Israel en profet igen efter många års tystnad. Profeten Malaki, som hade levt fyra hundra år tidigare, hade avslutat den gammaltestamentliga uppenbarelser. Det var denne profet som hade sagt att en budbärare skulle bereda vägen för förbundets ängel, Messias Frälsaren (Mal. 3:1), och denne budbärare var Johannes Döparen som nu fötts. Och Frälsaren själv kallas av Malaki för ”rättfärdighetens sol” som går upp ”med läkedom under sina vingar”, vars ankomst skulle komma människorna - de hörsamma bland dem, de som tog emot frälsningen - att ”komma ut och hoppa likt kalvar som släpps ur sitt bås” (Mal. 4:2).

Kalvar som första gången på året släpps ut på grönbeta är en stark bild för frälsningens glädje. Och glad blev verkligen Sakarias då han på skrivtavlan fick förkunna att hans son skulle heta Johannes, vilket innebar att denne gosse skulle bära bud om att ”Herren är nådig”. Sakarias stumma tunga lossnade och brast ut i en underbar lovsång, som vi hörde i dagens evangelietext. Vi lyssnar till lovsångens avslutning igen, där Sakarias säger om sin son Johannes: ”Och du, barn, skall kallas den Högstes profet. Ty du skall gå före Herren och bana väg för Honom och ge Hans folk kunskap om frälsning, att deras synder är förlättna för vår Guds innerliga kärleks skull. I kraft av den skall en soluppgång från höjden besöka oss, för att ljus skall skina över dem som sitter i mörker och dödsskugga och styra våra fötter in på fridens väg.”

Ja, Johannes gick sedan trettio år senare framför Herren som Hans profet. Han fick vittna om rättfärdighetens sol som lyser upp med Guds slösande kärleks ljus. Han fick vittna om frälsningen, att Gud frälser dig genom att förlåta dig dina synder. Och det kan bara ske genom tron på Jesus Kristus. Därför pekade Johannes också på Jesus och sade: ”Se, Guds Lamm, som tar bort världens synd” (Joh. 1:29). Jesus var ett speciellt och fullkomligt offer som på korset tog bort inte bara några synder för några människor utan *alla* synder för *alla* människor. Många syndare började tro på Jesus genom Johannes predikan. Nu uppmanar Gud själv också dig till det som gör dig till Hans barn: ”Se, Guds Lamm, som tar bort världens synd.” Att se är detsamma som att tro, att förtrösta på Jesus, som är Guds Lamm. Det spelar ingen roll vem du är, också du avfällige kristne får tro dig frälst och salig för Jesu skull. Från Guds sida finns inget hinder eftersom alla dina synder är för evigt utplånade i Jesu Kristi, Guds Sons blod (1 Joh. 1:7). Du får sola dig i frälsningens underbara ljus. Ordet har på nytt fört dig in i nådens rike där du är ett Guds barn för Jesu skull. ”Hör, så får er själ leva!” (Jes. 55:3). Amen.